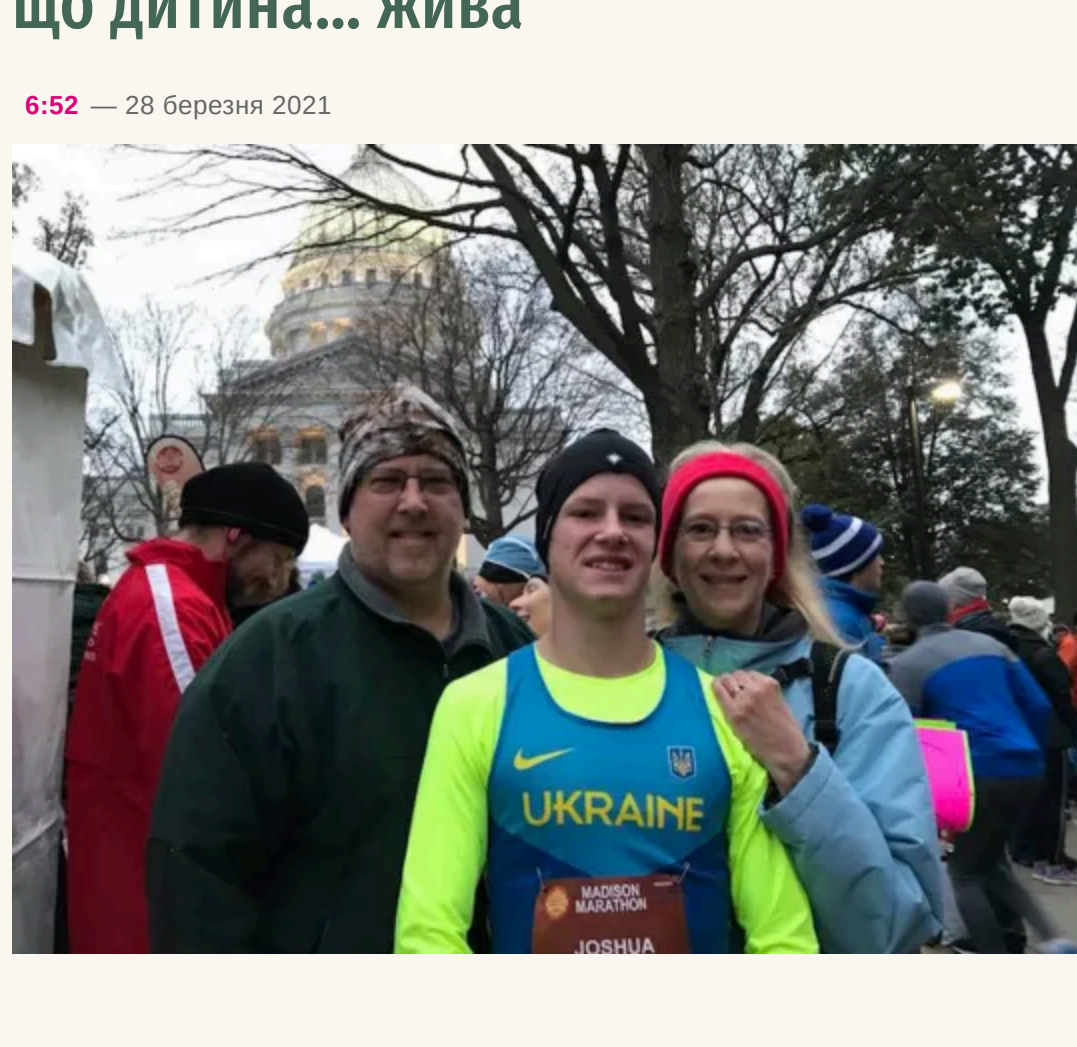

ОСТАННІ НОВИНИ

- 11:44** Непереможного досі сина чемпіона світу відправило у глибокій нокаут колішній бойфренд Мадонні **ВІ**
- 11:28** Це може змінити хід війни: Україна просить у союзників 20 млрд доларів для посилення ударів по РФ
- 10:58** Обережні рішення та корисні спостереження: Східний гороскоп на 15-21 червня
- 10:18** Світова Каполетенко одружиться **ВІ**
- 09:48** Кому з пенсіонерів допомогу з 1 липня виплатять? Не повністю і кому вона не передбачена взагалі
- 09:18** Уневірні та вночі противник: заступив по Україні менше 100 днів, ППО збила не всі **ВІ**
- 08:57** ЧС-2026: результати та відеореєстрація матчів, розклад транслякцій

«Як жити без синочка?» — заливався слізьми на поминках п'яний батько, приховавши, що дитина... жива

Лариса КРУПІНА, «ФАКТИ»

Через рік «ФАКТИ» відзначать 25-річчя газети. За цей час на сторінках нашого видання публікувалося безліч історій — про долі людей і про надзвичайні і навіть парадоксальні ситуації, в яких вони опинялися. І ось тепер в «ФАКТАХ» в рубриці «25 РОКІВ ПОТОМУ» ми розповідаємо читачам, як склалося життя героїв публікацій, що їм запам'яталися.

... «Царство небесне моему синочку!» — плакав Петро. Він уже дев'ятий день нарадився безпробудно спити. На поминальному столі на газетці була наділана нехитра закусь: чарку, солоні огірки, ковбаса. Друзі спінухливого зітхали, перекидаючи чарку за чаркою. «А як пацана-то назвали?» — запитав один з приятелів. — «Сергійомо ... Як жити-то тепер будемо без синочка?» — «А поховали де?» — «Та вони в пологовому будинку сказали, що самі її поховать. Так і не побачив його», — журився, не моргнувши оком, невтішний батько, прекрасно знаючи, що... дитина жива.

«Він такий милий. Але такий хворий...»

— Так, влаштував він тоді спектакль з поминками... — зітхала мешканка Луганська Лариса Спороход, — Сам же мене і змусив віддати сина!

Перша її дитина померла на другий день після пологів. 19-річна мати ледве це пережила. Через два роки завагітніла знову. Цивільний чоловік заявив: «А моя мама сказала: «Може, вона цю дитину надуляла?» Сина Женю Лариса вже народжувала і виховувала сама. Працювала на тарному складі, потім — реалізатором на ринку. Вийшла заміж. Але другий чоловік, Петро, першодівний зародковник, почав вилити. Та так, що вона, незважаючи на нову вагітність, втікла з сином на найману квартиру.

— Після чергового з'ясування стосунків з Петром я перенерувала. Почалась передчасні пологи. Лікарів попросила: «Робіть все, але щоб дитина була жива!..» Правда, народженню другового сина ніхто не радіє, — згадувала жінка.

Це був 1998 рік. Безробіття. Інфляція. Свого житла у Лариси не було. Поки вона лежала 27 днів після кесаревої, її мати, яка невзлюбила зятя за п'янки, прислала записку: «Якщо хочеш, щоб ми з тобою спілкувалися, залишай дитину в пологовому будинку. Забирай його, щоб воно померло з тобою від голоду? Ти хоча б одну дитину підними!» Родичі чоловіка насиділи не менш: «Залишай хлопця в пологовому будинку!» Чоловік зовсім добив: «У мене немає грошей навіть тоби на ліки. Якщо відмовишся від дитини, буду допомагати. Якщо ні — кинь».

Щоб не робити вибір між двома дітьми, Лариса вирішила... померти. Перестала їсти, пила тільки воду і кефір, поки до неї, змарнілої і знесиленої, не пропущили семирічного сина Женю. «Малючок, не вмирай! Мені без тебе дуже погано», — став просити старший син. І вона зрозуміла, що цього не кине. Кине молодшого, щоб вижили старший.

Повернулася з пологового будинку. Дізнавшись, що Петро молодшого вже і «поховав», і поминки справив, нічого нікому пояснювати не стала. Намагалася про молодшого не думати. Забути. Зате тепер вистачить на старшого, втішала себе вона.

...Одного разу в будинку дитини Лотіково (Луганська область), де жив трірічний Сергієм, прихили усноувителі з Америки Джеффі і Камілла.

— Малюк в той час не ходив, не говорив, був млявим, — згадував Георгій Фортун'єв, довірена особа прийомних батьків Сергія. — У той час як всі діти бігали по майданчику, він сидів, байдуже опустивши голову. «Це наш!» — розхвалювався Джефф. «Ти впевнений? Він такий милий. Але такий хворий!... У нас вистачить сил його вилікувати?» — засумнівалася дружина Камілла. І тут малюк підняв голівку, боляко і з якоюсь відчаємною надією глянув на Каміллу. І вона так заусміталася. І я все зрозумів: ця мила жінка відразу ж прийняла його в своє серце! В Америку малюк відлітав вже з новим ім'ям: Джошуа Натан. Джошуа означало Господь — Спаситель, а Натан — дар Господа.

— Після приїзду, як розповідали батьки, мені влаштували «дитячий душ для новонародженого», — каже 23-річний Джошуа, з яким я зв'язалася по скайпу. — В Америці, за традицією, такій «душ» влаштовують для новонароджених або прийомних дітей, якого б віку вони не були. Це вєчирка, на якій збираються всі родичі, дарують одяг, іграшки.

Я швидко забув свій дитбудінок. Правда, кілька разів, коли був маленьким хлопчиком, згадував, що в ньому були відкриті двері в мою кімнату і що мені завжди було холодно... Зате наші перший сімейний будинок був таким теплим і затинним! Він знаходився в місті Боскобел, штат Вісконсін. Це був великий замський будинок з шістьма спальнями. У мене була своя спальня з кутюю плюшевих ведмедиків. Це була величезна іррова кімната з безліччю іграшок. Оскільки моя мама керувала дитячим садом на дому, були ці інші діти, які приходили грати, тому я пам'ятаю, що наш будинок завжди був наповнений шумом і веселоцями.

У батьків була собака породи бігль Еббі, і ми з нею стали кращими друзями. Наш будинок знаходився на тихій дорозі, і у нас був гарний двір з городом, годівницями і безліччю іграшок. У наших сусідів були корови і коні. І ми ходили гуляти, віталися з сусідами і дивилися на тварин. Так завжди було чим заглядалися.

Але незабаром Джошуа занудьгував. І став мріяти про брата і сестру. Коли йому виповнилося 10 років, в травні 2008 року, батьки привезли з Росії трьох сестер і брата у віці трьох, чотирьох, шести і семи років.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив цю і кілька інфантильну жінку, яка з усіх сил намагалася вижити. Вона змалювала професій, намагавшись знайти хороший заробіток, щоб дати освіту старшому синові. Її син пішов у вечірню школу, влаштувався на роботу... Дізнавшись, що молодший син, якому вже дев'ять років, хоче з нею зустрітись, Лариса зрадила.

— Прилетівши в Україну, ми сіли на поїзд з Києва до Луганська, — продовжує Джошуа. — Мама Лариса чекала нас на вокзалі. Ми з батьками вийшли з поїзда, обіймалися, і я сказав: «Привіт, мама. Я люблю тебе!» і вона відповіла: «Я люблю тебе, Джошуа!» Ми побували у неї вдома, подивилися сімейні фотозовби, побачили фотографії моїх українських бабусь і дідусів і родичів, погратили з братом Женю. Це був особливий день.

Щоб Джошуа не було нудно, батьки привезли йому з Росії трьох сестер і брата

— Мої батьки були дуже щасливі, — говорить Джошуа. — Я теж. Я став їм справжнім старшим братом.

«Я б свого ніколи не віддала»

— Всі ці роки я думала: «А раптом мати Сергія-Джошуа страждає? Сидить на паперті і просить милостиню? Але ж ми зможемо розшукути її в Україні. І розповісти, який чудовий у неї росте син. Вірніше, у нас», — згадує Камілла.

Вона попросила Георгія Фортун'єва розшукати Ларису.

— І я її знайшов, як розповідає Георгій. — Побачив ц